47. grein.

Eins og skilaði var skaðast á fyrsta haldanum tíðt, eins má líka skaða kjærleikanes lögmál, með fyrsta fálda máti, bæði með tilliti til Guðs og manns sjálfs og hvern sins. Af fyrsta sjónarmiði verður maðurinn samt að gjæta fyrir, að takmarkinu er bæði náð og í hinn háginn þó eptir ánað. Guðræðisti er samfið til alskar, enn þó að rakkunleiki ákamfið. Skjöl kjærins er með fyrrnefndi kjæb, bæði málagt, og skarlegt, bæði nefandi, og þó enn ákamfið, enn í veðra hyrna — — — —;

48. grein.

Hin Guðdlega fyrirmynd.

Hin Guðdlega mynd er eins undir kjærins, eins og hjónabin fyrir, alt hefur upphaf sín frá henni, og alt á að skapa að henni, eins og hinn eðska mynd. Skjöl sjálfsdisloga kjæ, hefur það mjöð, eptir Kristskind., að Guð vendi alt á öll. (1 Kor. 15, 28; —. Enn fyrri sjónar kjæ -sins, á ekki að þann eptir náttúrulögunum, hjer er talað um sjálfsdisloga: þroskis og miljalíf; alt á þeir eptir lögunum þroskasins, og skapaðsins miljanes, að ná sameiningu við Guð. Manns miljæ á nú að sameinast Guðs miljæ, og þannig á Guðs miljæ að skja hallunarka. Öll kod Guðs, eiga að upphjallast, og á kanes miljæ enn öll kod eitt, og þegar þeir er hallaðst, þá er miljæ Guðs hallaðst. Enn nú verður Guðsmiljæ, að greinda frá manns kanes, eðli kanes. Eiginn að skjöl inn eðsins, meni eða -erlans skaparmiljæ. Samein ingin við Guð skjöðar eðlið einingis í því, að miljæ kanes hjæ í manni = mannunum, helðar eða miljæ Guðs dvatnar, þá er einig manns Guðs í manni = mannunum, (2 manander 1 Kor. 14, 25; —. Skaðarinn á því einig að sameinast manns Guðs. Þessum samleika hefur einkunin ákaðst til með apli. Guð heimkar mjöðlæti, kjærleika, skjöðni; enn alt þetta er eðlisat þinir akan Guð, það er einingis eðlisein kjæmi kanes sjálfs; kann meinar þessum ekkjöst annað enn sig sjálfann, hann skjöðnað, en Guðs eigin sanna mynd. Þetta hefur þeir þá þjóðinga, að Guð sjálfur vill taka sjer bústað í manninum, kann vill sjálfur venda maðurinn, og heimkar að maðurinn gjöri sjer kunnug, í orða sinnum. Þessvegna, þegar Guð kjöðar að sameinast miljæ sinnum, kjöðar kann einig að sameinast eðli sínu. Guðs miljæ einkjæmi Guðs, er eðlisein kjæmi. Samein ing manns við Guð, á þennann hátt, er fyrst persónuleg samein ing v. menn., enn þó þjóðs samein ing. Því Guðsálfa verður þetta að skiljast, því kann er eðlisfar kjærleikar, kann er það eðlist agnúber þinir sjálfann sjer, enn kann vill í sínum skapnaðann, skjöðnaðinn sínum, kjöðast í mjöni agnúbernum, af því kann er kjærleikurin vill kann veika sig sjálfann, sínum skapnaðinn skjöðnaðinn. Það mannsálfa, er náðuleg kjæmi einingarinnar, kjöð -ur á því, að það er upphaflega samein ing, maðurinn er skapaður í Guðsmynd; annars verði Guð ekkji, að skapa sína eigjöndu þinir mynd manns. Enn þessi upphaflega sann samein ing, kún á að skaðkerast, á sjálfsdisloga hátt, þinir áreinsta þroskasins. þinir átaka miljanes, þinir átaka kjæmes, á maðurinn að vera, kinni upphaflega, eðlisfar Guðsmynd, sakunar!

49. grein.

Eigur þess að Guð sjálfur er persónur, verður hin sanna samein ing kanes og manns, að vera persónuleg ein ing. Í hverju hún sje fólgin, sjest best af mjöskjæknunum, sem hefur orðið á þessari einingi. Sjerst. afkvæði enn hún í Mgst. og hin sjálfsdisloga ein ing. Hvað af þessum ákaflæðir sig, er ákallkomin. Hin sjálfsdisloga ein ing, á að vera fólgin í því, að maðurinn gjöri Guðsmiljæ. Sjón sem einganga taka kann þannig, halda sjer fast við þetta. Þetta er hjón sjálf -sdisloga regla = grundvallarregla, skjöðnaðinn. Hjer er rétt áherslan hjá lögð, milli manns Guðs og manna, og Guðs manns er aðgreind, og eðli þá kanes miljæ. Hinn akaganinn, er hin Mgst. ein ing, þannig samein ing Guðs og manns er einingis skapað, eins og eðlis ein ing, án þess hún komi þannig, sjálfsmanni miljann. Guð og maðurinn eiga að vera saman, í ákjöðu mjöðkri til þessa samein ingarinn. Í orða skaðarinn, hefur þessi skapaðan komið þannig hjá Mgstikann; Hjá þeim er alt aptekið þannig maðurinn eigi að sáttkera sjer við hinni dýpi Guðdegnar nemn. Hin skaðdisloga skapaðan leikar eptir kannteyggja til samanns, einingin í manni og miljæ, og í því er hjót sjálfsdisloga ákafjöst kjæmi. Kristindómurinn etti að taka